

CARA HUNTER

Ljndeni

V tme

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk
www.albatrosmedia.sk

Lindenisk

Cara Hunter

V tme – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Ljndeni

**CARA
HUNTER**

VOLUME

Ljndeni

Copyright © Cara Hunter, 2018

Translation © Vladislav Gális, 2019

Cover design © Tomáš Cikán, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1276-7

ISBN e-knihy 978-80-566-1326-9 (1. zverejnenie, 2019)

**Burke a Heath, vďaka za mnoho šťastných dní.
Táto kniha je pre vás.**

PROLÓG

Otvorí oči v tme, ktorá ju obopína tesne ako šatka. V ťažobe vlhkého vydýchaného vzduchu.

Preberú sa jej aj ďalšie zmysly. Kvapkajúce ticho, chlad, smrad. Plesieť a čosi, čo zatiaľ nevie definovať, čosi zvieracie, ostro zapáchajúce. Pohýbe prstami, pod džínsami cíti štrk a vlhkosť. Teraz si už spomína – ako sa sem dostala, prečo sa to stalo.

Ako mohla byť taká hlúpa!

Potlačí kyslý nával paniky a pokúsi sa posadiť, ale ten pohyb je na ňu priveľa. Nadýchne sa a skríkne, od stien sa odrazí ozvena. Kričí, kričí a kričí, až kým nezachrípne.

Nikto však nepríde. Lebo ju nikto nepočuje.

Znovu zavrie oči, cíti, ako jej po tvári stekajú horúce slzy hnevu. Zmeravie od rozhorčenia a zlosti a nič viac si neuvedomuje, až kým na pokožke nepocíti pohyb ostrých malých nôžok.

Apríl je vraj najkrutejší mesiac. Nuž, ten, kto to povedal, určite nebol detektív. Ku krutostiam dochádza kedykoľvek – viem, o čom hovorím. Ale chlad a tma akoby to trochu zmierňovali. Slniečné lúče, vtáčí spev a modrá obloha bývajú v tejto práci brutálne. Alebo to má možno na svedomí ten kontrast. Smrť a nádej.

Na začiatku tohto príbehu je nádej. Prvý máj, začiatok jari – skutočnej jari. A ak ste niekedy boli v Oxforde, poznáte to: tu je vždy buď všetko, alebo nič – keď prší, kameň má farbu moču, ale za svetla, keď univerzitné budovy vyzerajú ako vytesané z mrakov, neexistuje krajšie miesto na zemi. A to som len cynický starý poliš.

Počas majálesu je mesto najvýstrednejšie, je najviac samo sebou. Pohanské, kresťanské aj trochu bláznivé, neraz sa to od seba ťažko rozoznáva. Pri východe slnka spieva na veži chlapčenský kostolný zbor. Kapeľy s verklíkmi bojujú o miesto s mobilnými stánkami. Krčmy sa otvárajú o šiestej ráno a polovica študentov je ešte opitá zo včerajšieho večera. Dokonca aj triezvi občania zo severného Oxfordu sa sem nahrnú s kvetmi vo vlasoch (doslova!). Minulý rok sa tu zišlo 25 000 ľudí. Jeden z nich bol v maske stromu. Asi si to viete predstaviť.

Pre políciu je to v každom prípade veľký deň. Najlepšie sú na tom uniformovaní. Skoré vstávanie je trochu brutálne, ale málokedy sa vyskytnú nejaké problémy a dostanú kávu a slaninové sendviče. Alebo aspoň dostávali, keď som tam bol naposledy. Lenže to bolo ešte vtedy, keď som nosil uniformu. Predtým, ako som sa stal detektívom, predtým, ako som sa stal inšpektorom.

Tento rok je to inak. Tento rok nie je brutálne len skoré vstávanie.

* * *

Keď sa Mark Sexton dostane k domu, už takmer hodinu mešká. V tomto čase mali byť cesty voľné, ale na diaľnici bola zápcha a kolóna áut sa tiahla až po Banbury Road. A keď odbočí na Frampton Road, zistí, že príjazdovú cestu k domu mu blokuje stavbársky nákladiak. Sexton zahreší, zaradí na Porsche Cayenne spiatočku a zacúva. Potom prudko otvorí dvere a vyjde na ulicu, len-len že obíde kaluž vývratkov na asfalte. Znechute ne pozrie dolu, skontroluje si topánky. Doriti, čo už je toto mesto úplne mimo? Zamkne auto a zamieri k domu, potom siahne do vreciek a hľadá kľúče. Aspoň že lešenie už odstránili. Uzavretie kúpnej zmluvy trvalo dlhšie, než čakali, ale ak budú mať šťastie, do Vianoc hádam všetko stihnú. Vyfúkli mu jeden dom na konci Woodstock Road a musel zvýšiť ponuku, aby získal tento tu, ale keď ho prerobí, bude z neho zlatá baňa. Trh s nehnuteľnosťami síce stagnuje, ale v tomto meste ceny vďaka Číňanom a Rusom neklesajú. Len hodina z Londýna a prvotriedne súkromné školy pre chlapcov o tri ulice

ďalej. Manželku predstava dvojdomu nenadchla, ale povedal jej, nech sa zamyslí: Len pozri, je obrovský. Právý viktoriánsky dom, štyri podlažia a v podzemí miestnosť, ktorú plánuje prerobiť na luxusnú vínnu pivnicu s domácim kinom (manželke o tom ešte nepovedal). Aj tak vedľa býva len nejaký starý chren – ten určite nebude organizovať žúry až do rána. Záhradu síce zanedbal, má ju v dezolátnom stave, ale môžu si tam predsa postaviť plot. Záhradný architekt spomínal živý plot zo špeciálne tvarovaných stromov. Tisícka za strom, ale človek má hneď súkromie. Žiaľ, problém vpredu by tým nevyriešili. Zagáni na hrdzavejúcu Cortinu na tehľách pred číslom 33 a tri bicykle reťazou pripútané k stromu, na hromadu hnijúcich paliet a čierne igelitové vrecia, z ktorých sa sypú prázdne pivové plechovky až na chodník. Ležali tam, aj keď tu bol naposledy pred dvoma týždňami. Vtedy tomu starému chrenovi strčil pod dvere lístok so žiadosťou, aby odpad odstránil. Očividne márne.

Otvoria sa dvere. Stojí tam Tim Knight, jeho architekt, v ruke drží zrolované nákresy. Naširoko sa usmeje a zamáva na klienta, aby vošiel dnu.

„Pán Sexton – rád vás vidím. Myslím, že budete spokojný, ako sme pokročili.“

„Dúfam,“ povie Sexton ironicky. „Dnes ráno to už horšie ani nemôže byť.“

„Začnime hore.“

Zamieria ku schodisku, kroky im dunia na holom dreve. Hore hučí miestne rádio a vo väčšine miestností sú robotníci. Na najvyššom poschodí dvaja chlapi nanášajú omietku, v kúpeľni je inštalatér a oknárenovuje staré rámy. Jeden, dvaja robotníci pozerú na

Sextona, ale nenadviažu očný kontakt. Vytiahne tablet, robí si poznámky ku každej práci a väčšinou aj kladie otázky.

Skončia vzadu, kde nedávno zvalili starú tehlovú prístavbu a namiesto nej budujú dvojnásobne vysokú konštrukciu zo skla a kovu. Za stromami, ktoré sa zvažujú na konci záhrady, akurát vidieť georgiánsku eleganciu námestia Crescent Square. Sexton ľutuje, že si nemôže dovoliť jeden z tamojších domov, ale odkedy kúpil tento tu, ceny na trhu narástli o päť percent, takže sa nešťazuje. Požiada architekta, aby s ním prešiel nákres kuchyne („Boha jeho, za šesťdesiat tisíc toho človek veľa nedostane, čo? Ani len tú sprostú umývačku“), potom sa obráti a pozrie na dvere do pivnice.

Knight sa tvári trochu nervózne.

„Aha, k tomu som sa chcel dostať. V pivnici nastal menší problém.“

Sexton prižmúri oči. „Aký menší problém?“

„Včera mi zavolať Trevor. Týka sa to spoločnej steny. Asi budeme potrebovať povolenie, aby sme ju mohli opraviť – všetko, čo spravíme, sa prejaví aj u susedov.“

Sexton sa zamračí. „Kurvafix, nemôžeme si dovoliť zatahovať do toho právnikov. A o čo presne ide?“

„Začali obíjať omietku, aby mohli natiahnuť nové elektrické vedenie, ale niektoré tehly sú na tom veľmi zle. Ktovie, kedy tu bola naposledy pani Pardewová.“

„Stará bosorka,“ zamrmle Sexton, ale Knight to nekomentuje. Toto je veľmi lukratívna zákazka.

„Takže,“ pokračuje, „niekto z mladých chalanov si hneď neuvedomil, s čím má dočinenia. Ale nebojte sa, zajtra zavoláme statika...“

Sexton sa však už hrnie k dverám. „Chcem to vidieť.“

Žiarovka na pivničných schodoch pochmúrne bliká, keď zostupujú dolu. Všade cítiť pleseň.

„Dávajte si pozor, kam stúpate,“ povie Knight, „niektoré schody nie sú bezpečné. V tejto tme by si človek mohol zlomiť väzy.“

„Máte baterku?“ zavolá Sexton, ktorý kráča pár metrov popredu. „Nevidím ani hovno.“

Knight mu podá baterku a Sexton ju zapne. Hneď vidí, v čom je problém. Na tom, čo zostalo zo starej zožltnutej omietky, sa olupuje farba, a z väčšiny tehál pod ňou sa sype sivá pleseň. Od dlážky po strop sa tiahne prasklina široká ako jeho prst, ktorá tu predtým nebola.

„Boha, to budeme musieť podporieť celý dom, či čo? Ako to, že to nezbadal znalec?“

Knight sa zatváril ospravedlňujúco. „Pani Pardewová mala na celej stene police. Nemohol sa za ne dostať.“

„A hlavne – prečo nikto nedával pozor na toho idiota, ktorý mi rozmlátil stenu a...“

Zdvihne z dlážky jeden zo stavebárskych nástrojov a začne ťukať do tehál. Architekt urobí krok vpred. „To by som nerobil...“

Vypadne tehla, potom ďalšia, vzápätí sa uvoľní kus muriva a v oblaku prachu sa im rozletí na kúsky pri nohách. Sextonove topánky sa tentoraz nevyhnú ujme, ale Sexton si to nevšíma. S otvorenými ústami zíza na stenu.

Je tam diera široká asi päť centimetrov.

A v šere za ňou je tvár.

* * *

Na policajnej stanici na ulici St Aldate's popíja čerstvo povýšený detektív seržant Gareth Quinn druhú kávu a prežú-

va tretiu hrianku, drahú kravatu má prehodenú cez plece, aby si na ňu nenamrvil. Na drahú kravatu, ktorá sa hodí k drahému obleku a celkovému dojmu, že má aj na viac, ako byť obyčajným policajtom. Samozrejme, výzorom aj inteligenčne. Inak je kancelária kriminálky poloprázdna – zatiaľ sa objavili len Chris Gislingham a Verity Everettová. Tím momentálne nemá veľký prípad a inšpektor Fawley trávi celý deň na nejakom školení, takže si výnimočne môžu dovoliť neskorší začiatok a po ňom dorobiť papierovačky – lákavá predstava, ak to stihnú.

Chvíľu sa v slnečných lúčoch prenikajúcich cez žalúzie vznáša prach, ozýva sa suchot Quinnových novín a rozvoniava káva. A potom zazvoní telefón. Je deväť hodín sedemnášť minút.

Quinn natiahne ruku a zdvihne slúchadlo.

„Kriminálka.“ Potom dodá: „Doriti. Vážne?“

Gislingham a Everettová zdvihnú hlavy. Gislingham, ktorého vždy opisujú ako „mohutného“ a „pevného“, a nielen preto, že sa trochu rozširuje v páse. Gislingham, ktorý to – na rozdiel od Quinna – nedotiahol na seržanta a vzhľadom na svoj vek už zrejme ani nedotiahne. Ale nesúďte ho podľa toho. Každá kriminálka potrebuje Gislinghama, a keby ste sa topili, chceli by ste, aby bol na druhom konci lana práve on. Čo sa týka Everettovej, ani ju netreba hodnotiť podľa výzoru: možno vyzerá tak, ako zrejme v tridsaťpäťke vyzerala slečna Marplová, je však rovnako neúnavná. Alebo ako hovorieva Gislingham, Ev bola v minulom živote určite poľovnícky pes.

Quinn stále telefonuje. „A určite nikto neotvára u susedov? Okej. Nie – berieme si to my. Povedzte uniformám, nech nás tam počkajú a nech zoberú aspoň jednu ženu.“

Gislingham už siaha po saku. Quinn položí slúchadlo, posledný raz si odhryzne z hrianky a vstane. „To bola ústredňa. Volal niekto z Frampton Road – v pivnici u susedov je vraj nejaké dievča.“

„V pivnici?“ spýta sa Everettová a rozšíria sa jej oči.

„Niekto omylom prerazil stenu. V tom dome vraj býva nejaký starý chlap. Ale nedarí sa im ho zobudiť.“

„No doriti.“

„Hej. Asi tak nejako.“

Keď zastanú pred domom, už sa tam zhromažďuje zástup ľudí. Niektorí sú očividne stavbári z čísla 31, vďační, že si môžu dať pauzu aj bez Sextonovho šomrania, ostatní pravdepodobne susedia, a je tam aj zopár účastníkov majálesu s kvetmi na klobúkoch a s plechovkami piva v ruke, jasne spoločensky unavených. Bizarnosť atmosféry rozhodne nezmierňuje umelá krava v životnej veľkosti, ktorú niekto odstavil pri obrubníku, zahalená v kvetovanom obruse a s rohmi ovenčenými záľahou žltých narcisov. Dvaja chlapi v krojoch spustili na chodníku improvizované tanečné vystúpenie.

„Kurník šopa,“ povie Gislingham, keď Quinn vypne motor. „Myslíš, že im môžeme dať pokutu za to, že tú kravu zaparkovali bez povolenia?“

Vystúpia a prejdú cez cestu, práve keď na druhej strane zastanú dve policajné autá. Jedna žena v zástupe zapíska na Quinna a rozrehoce sa, keď sa k nej obráti. Z aut vyjdú traja uniformovaní policajti a pridajú sa k nim. Jeden nesie baranidlo, jedna z nich je žena – Erica Somerová. Gislingham si všimne, že Somerová a Quinn na seba pozerú a Somerovej v očiach blysne úsmev, keď sa Quinn zatvári zahanbene. Takže takto je to, pomyslí si Gislingham.

Tušil, že títo dvaja spolu niečo majú. Ako minule povedal Jane, toľkokrát ich prichytil spolu pri automate na kávu, že to nemôže byť náhoda. Niežeby sa Quinnovi čudoval – Somerová je kočka, dokonca aj v uniforme a bagančiach. Len dúfa, že Somerová od Quinna nečaká priveľa: keby bol Quinn pes, nikto by mu nedal meno Fido.

„Poznáme meno toho starého pána, ktorý tu býva?“ spýta sa Quinn.

„Istý William Harper, seržant,“ odvetí Somerová. „Zavolali sme sanitku, keby tam náhodou naozaj bolo nejaké dievča.“

„Boha, veď hádam viem, čo som videl, nie?“

Quinn sa obráti. Oproti nemu stojí muž v obleku, aký by si Quinn kúpil, keby mal na to peniaze. Priliehavý strih, hodvábná látka a bordová podšívka, fialová károvaná košeľa a ružová bodkovaná kravata. Ako keby mal napísané na čele, že prišiel z londýnskeho City. A že je poriadne našťvaný.

„Počúvajte,“ povie muž, „ako dlho to potrvá? O tretej mám stretnutie s právnikom, a ak budú zase také záplechy...“

„Prepáčte, pane, vy ste kto?“

„Mark Sexton. Bývam vo vedľajšom dome – som jeho vlastníkom.“

„Takže vy ste nám zavolali?“

„Áno, ja. Bol som v pivnici s architektom a uvoľnila sa časť steny. Je za ňou nejaké dievča. Viem, čo som videl, a na rozdiel od tejto zberby nemám pod čapicou. Spýtajte sa Knighta – aj on to videl.“

„V poriadku,“ povie Quinn a zavolá k dverám policajta s baranidlom. „Poďme na to. A dozrite aj na ten dav, dobre? Vyzerá to tu ako scéna z *Rituálu*.“

Quinn sa poberie preč od Sextona a ten naňho zavolá: „Hej, a čo moji robotníci? Kedy sa môžu vrátiť do práce?“

Quinn si ho nevšíma, ale keď okolo Sextona prejde Gislingham, poklope ho po pleci. „Smola,“ prehodí Gislingham veselo, „ale tá prestavba bude musieť počkať.“

Quinn zabúcha na dvere. „Pán Harper! Polícia. Ak ste tam, prosím, otvorte, inak budeme musieť vyraziť dvere.“

Ticho.

„Okej,“ Quinn kývne na uniformovaného policajta. „Začnite.“

Dvere sú odolnejšie, ako by sa vzhľadom na stav celého domu zdalo, ale pri treťom náraze povolia pánty. Nieкто v dave opito zvolá hurá, ostatní sa tlačia dopredu, aby mali lepší výhľad.

Quinn a Gislingham vojdú dnu a zabuchnú im dvere pred nosom.

V dome vládne nehybnosť. Počuť sem zvončeky, ktoré majú na kostýmoch poprišívané tanečníci, a kdesi v zatuchnutom vzduchu bzučia muchy. Očividne tu celé desaťročia nikto nerobil nijaké úpravy – tapety sa odliepajú, stropy ovísajú a sú posiate hnedými škvrnami. Na dlážke sa váľajú rozhádzané noviny.

Quinn sa pomaly pohybuje po chodbe, staré parkety vrzgajú, pod podrážkami mu šušťá papier. „Je tam niekto? Pán Harper? Polícia.“

A potom to začuje. Akési mrnčanie. Niekde nablízku. Zastane, pokúša sa zistiť, odkiaľ ten zvuk prichádza, potom sa vrhne dopredu a otvorí dvere pod schodmi.

Na záchode za dverami sedí starec oblečený len v tielku. Na hlave a pleciach sa mu ježia chumáče nepoddajných chlupov. Spodky má zhrnuté až pod členkami,

penis a miešok mu ochabnuto visia medzi nohami. S mrmlaním sa odtiahne od Quinna, kostnatými prstami zvieria záchodovú dosku. Je špinavý a na dlážke sú výkaly.

Somerová zavolá od predných dverí: „Seržant Quinn? Prišli zdravotníci, ak by ste ich potrebovali.“

„Chvalabohu – zavolajte ich sem.“

Somerová ustúpi a vpustí dnu dvoch mužov v zelených kombinézach. Jeden si kvokne pred starca. „Pán Harper? Nebojte sa. My sme zo záchrannej služby. Len vás prezrieme.“

Quinn kývne na Gislinghama a zamieria ku kuchyni.

Keď sa rozletia dvere, Gislingham zapíska. „Nech niekto zavolá do múzea.“

Starodávny plynový varič, hnedo-oranžové obkladačky zo sedemdesiatych rokov, kovový drez. Plastový stôl, okolo neho štyri rôzne stoličky. Všade špinavý riad, prázdne pivové fľaše a poloprázdne plechovky s jedlom, v ktorých sa hmýria muchy. Okná sú pozatvárané, linoleum špinavé, lepia sa k nemu topánky. Sú tam sklené dvere s korálikovým závesom, ktoré vedú do zimnej záhrady, a druhé dvere, ktorými sa určite ide do pivnice. Sú zamknuté, ale na klinci je zväzok kľúčov. Gislingham ho zvesí, preberie a na tretí pokus nájde kľúč, ktorý pasuje do zámky, ale hoci je hrdzavý, hladko sa v nej otočí. Gislingham otvorí dvere a zažne, potom odstúpi a pustí prvého Quinna. Zostupujú pomaly, krok za krokom, nad hlavami im syčí žiarivka.

„Haló? Je tam dole niekto?“

Svetlo je slabé, ale vidia. Pivnica je prázdna. Kartónové škatule, čierne plastové vrecia, stará stojaca lampička, plechová vaňa plná haraburdia. Inak nič.

Stoja tam, pozerajú na seba a srdcia im bijú tak hlasno, že ledva počujú. „Čo to bolo?“ zašepká Gislingham. „Znie to ako škrabot? Potkany?“

Quinn sa inštinktívne mykne, pátra pohľadom okolo svojich nôh – ak niečo neznesie, tak sprosté potkaniská.

Gislingham sa obzerá a oči si mu privykajú na šero, ľutuje, že si z auta nezobral baterku. „Čo je to tam?“

Pretisne sa cez škatule a odrazu si uvedomí, že pivnica je oveľa väčšia, než si mysleli.

„Quinn – sú tu ešte ďalšie dvere. Pomôžeš mi?“

Pokúsi sa ich otvoriť, ale ani sa nepohnú. Hore je závara a Quinnovi sa ju napokon podarí odtiahnuť, ale dvere aj tak nepovolia.

„Určite sú zamknuté,“ povie Gislingham. „Máš ešte tie kľúče?“

V polotme sa oveľa ťažšie hľadá ten správny, ale podarí sa im to. Potom sa plecami zapnú do dverí a tie sa pomaly posúvajú, až ich nakoniec ovalí smrad a musia si dlaňami zakryť tváre.

Pri nohách im na betónovej dlážke leží mladá žena v deravých džínsoch a otrhanom svetri, ktorý bol zrejme kedysi žltý. Ústa má otvorené a oči zavreté. Pokožku má v sinavom svetle mŕtvolne bielu.

Je tam však ešte niečo. A nič ich na to nepripravilo.

Sedí to pri nej a ťahá ju za vlasy.

Dieťa.

* * *

A kde som bol ja, keď sa toto všetko dialo? Rád by som sa preukázal niečím drsným a obdivuhodným, napríklad operáciou špeciálky alebo antiteroristickým záťahom,

ale nudná pravda znie, že som bol vo Warwicku na školení s názvom „Polícia v komunite v 21. storočí“. Účastníci od inšpektora vyššie, máme to teda šťastie, čo? Ničili nás powerpointovými prezentáciami a skorým ranným vstávaním, až som si začal myslieť, že lepšie to vychytali aj uniformovaní kolegovia na majálese. A potom prišiel ten telefonát. Hneď za ním pobúrená grimasa oficiálnej organizátorky, ktorá predtým zdôrazňovala, že si máme vypnúť mobily, a počuteľný vzdych, keď som vykĺzol na chodbu. Pravdepodobne si myslí, že sa už nevrátim.

„Dievča odviezli do nemocnice,“ povie Quinn. Chudera, je na tom zle, očividne už dlhšie nejedla a je vážne dehydrovaná. V miestnosti bola fľaša s vodou, ale zrejme väčšinu z nej dala vypiť dieťaťu. Zdravotníci nám povedia viac, keď ju dôkladne prezrú.

„A čo chlapec?“

„Stále nič nehovorí. Ale to je jedno, kristepane, určite nemá viac ako dva roky – čo by nám asi tak povedal? Sanitkou s ním musela ísť Somerová, tak sa bál mňa aj Gisa, chudáčik. Harpera sme na mieste zatkli, ale keď sme ho chceli vytiahnuť z domu, spustil krik, kopal, nadošoval. Asi má alzheimera.“

„Pozrite, dobre viem, že vám to nemusím hovoriť, ale ak Harper patrí do kategórie zraniteľných dospelých, všetko musí byť podľa pravidiel.“

„Viem. Máme to pod kontrolou. Volal som sociálku. A nie iba kvôli nemu. Aj ten malý bude potrebovať pomoc.“

Nastane ticho a ja mám podozrenie, že nám obom zišlo na um to isté.

Je celkom možné, že tu máme dieťa, ktoré nepozná nič iné – narodilo sa tam dole. V tme.

„Okej,“ poviem. „Už idem. Napoludnie ma tam máte.“

* * *

BBC Midlands Today

Pondelok 1. mája 2017 | Naposledy aktualizované o 11.21

PRÁVE TERAZ: V pivnici domu v severnom Oxforde sa našlo dievča s batolaťom

Policačné zdroje informujú o náleze mladej ženy a malého dieťaťa, zrejme jej syna, v pivnici domu na Frampton Road v severnom Oxforde. Vo vedľajšom dome prebieha rekonštrukcia, pri ktorej dnes ráno objavili dievča, podľa všetkého zamknuté v pivnici. Meno dieťaťa nie je médiám známe a polícia Thames Valley zatiaľ nevydala oficiálne stanovisko.

Správu budeme priebežne aktualizovať.

* * *

11.27. Gislingham je v krídle pre svedkov v Kidlington a cez videokameru pozoruje Harpera. Starec je už v košeli a v nohaviciach, zhrbený sedí na pohovke. Vedľa neho na stoličke čaká sociálny pracovník, niečo mu nástojčivo hovorí, a o niekoľko krokov ďalej ich pozoruje žena z tímu pre mentálne zdravie. Harper vyzerá nepokojný, hniezdi sa, podupkáva jednou nohou, ale aj bez zapnutého zvuku je jasné, že hovorí súvisle. Aspoň zatiaľ. Podráždene gáni na sociálneho pracovníka a pri jeho slovách len máva meravou zvráskavenou rukou.

Otvoria sa dvere a Gislingham sa obráti. Vojde Quinn, hodí na pracovnú dosku fascikel a oprie sa o stôl. „Everettová išla rovno do nemocnice, vypočuje tú dievčinu, len čo nás k nej pustia. A Erica...” začervená sa. „Somrová sa vrátila na Frampton Road koordinovať zber informácií po domoch. Challow je už tam spolu s forenzným tímom.“

Niečo si poznačí do fascikla, potom si zasunie pero za ucho. Robí to tak vždy. Kývne hlavou smerom k videoobrazovke. „Máme niečo?“

Gislingham pokrúti hlavou. „Už polhodinu je tam s ním jeho sociálny pracovník. Volá sa Ross, Derek Ross. Určite som sa s ním už niekde stretol. Nevieš, kedy sa vráti Fawley?“

Quinn pozrie na hodinky. „Okolo dvanástej. Ale vra-vel, aby sme začali bez neho, ak sa lekár a sociálka zhodnú, že je to v poriadku. Aj právna zástupkyňa je už na ceste. Sociálny pracovník nemieni riskovať. Ani sa mu nečudujem.“

„Jasné, poistka spredu, poistka zozadu,“ sucho zamrmle Gislingham. „Ale nemajú nič proti tomu, aby sme ho vypočuli?“

„Zjavne má jasnejšie okamihy a počas nich mu môžeme klásť otázky. No ak začne strácať niť, musíme prestať.“

Gislingham chvíľu pozoruje obrazovku. Starcovi visí z brady slina, má ju tam už najmenej desať minút a ne-utrel sa. „Podľa teba to spravil? Zvládol by to vôbec?“

Quinn sa mračí. „Ak sa to dieťa narodilo tam dole, tak určite áno. Viem, že Harper teraz vyzerá úboho, ale pred dvoma, troma rokmi? Vtedy to mohol byť úplne iný človek. A ten človek spáchal zločin – nie ten starý chudáčisko, ktorého vidíš.“

Gislingham sa zachveje, hoci v miestnosti je dusno, a Quinn naňho spýtavo pozrie. „Čo je? Preskočila ťa smrť?“

„Len mi zišlo na um, že toto sa s ním nestalo zo dňa na deň, čo? Trvalo to niekoľko mesiacov. Možno aj rokov. A ona nevedela, že mu postupne odchádza mozog. Držal ju tam dole, nemal ju stále pred očami... stavím sa, že začal zabúdať, že ju tam má. Potom jej dochádzalo jedlo... a voda... musela myslieť na malého... a aj keby kričala, starý ju nepočul...“

Quinn pokrúti hlavou. „Kristepane. Fakt sme ju našli v poslednej chvíli.“

Na obrazovke sa Derek Ross zdvihne a vyjde zo záberu. O chvíľu sa otvoria dvere a objaví sa tu.

Gislingham vstane. „Takže vy ste jeho sociálny pracovník?“

Ross prikývne. „Už zopár rokov.“

„O tej demencii teda viete už dlhšie?“

„Oficiálne mu ju diagnostikovali pred niekoľkými mesiacmi, ale tipujem, že sa začala prejavovať oveľa skôr. Rovnako ako ja však viete, ako nepredvídateľne to prebieha – raz človek funguje normálne, potom zase nie. V poslednom čase som mal obavy, že priebeh choroby sa zrýchľuje. Párkrát spadol a asi pred rokom sa popálil na sporáku.“

„Navyše pije, nie? Aspoň to z neho razí.“

Ross sa zhlboka nadýchne. „Áno. To je teraz dosť veľký problém. Aj tak nedokážem uveriť, že spáchal niečo takéto... takéto príšerné...“

Quinna to nepresvedčí. „Nikto z nás nevie, čoho sme ako ľudia schopní.“

„Veď sa pozrite, v akom je stave...“

„Vy sa pozrite,“ preruší ho Quinn a v hlase mu znie tvrdosť. „Lekárka hovorí, že ho možno vypočúvať, a ona o tom niečo vie. Samozrejme, obvinenie je niečo iné, vyjadrí sa k tomu úrad prokurátora, keď sa dostaneme do toho štádia. Ale v tej pivnici bolo zamknuté dievča a dieťa a musíme zistiť, ako sa tam dostali. Rozumiete tomu, však, pán Ross?“

Ross zaváha, potom prikývne. „Smiem byť pri tom? Pozná ma, možno vám to pomôže. Občas je s ním trochu ťažko. Veď to sami zistíte.“

„Dobre,“ prikývne Quinn počas zbierania papierov.

Všetci traja zamieria k dverám, ale Ross náhle zastane a položí ruku Quinnovi na rameno. „Nebudte k nemu príliš tvrdý, dobre?“

Quinn sa naňho zadíva, potom zdvihne obočie. „Tak ako on k tomu dievčaťu?“

* * *

Výpoveď Isabel Fieldingovej,

Frampton Road 17, Oxford

1. máj 2017, 11.15

Zaznamenala: Erica Somerová

ES: Ako dlho tu bývate, pani Fieldingová?

IF: Len niekoľko rokov. Dom patrí fakulte.

Môj manžel učí na Wadhamovej.

ES: Takže poznáte pána Harpera? Toho z domu číslo tridsaťtri?

IF: No, nie tak, že by sme sa aj rozprávali.

Krátko po tom, ako sme sa sem

nastahovali, za nami prišiel, bol veľmi

rozčúlený a pýtal sa, či sme nevideli plachtu, ktorú používa na auto. Zrejme mu zmizla. Bolo to trochu zvláštne, lebo auto nemá, ehm, pojazdné. A pripadal nám trochu, ehm, výstredný. Takých je tu inak dosť. Človek vidí všelijaké typy. Niekedy sú to bývalí akademici, na staré kolená skončili tu. Myslím, že veľa z nich je už načisto v štádiu fialovej farby a mačiek a kašľú na to.

ES: Fialová farba a mačky?

IF: Nepoznáte tú báseň? „Keď budem stará, budem nosiť fialovú farbu.“ Či ako to tam je. Viete, akože človeku je už v istom veku všetko jedno.

ES: A pánovi Harperovi bolo tiež všetko jedno?

IF: Občas sa len tak potuloval. Rozprával sa sám so sebou. Podivne sa obliekal. Napríklad v júli nosil palčiaky. Alebo vyšiel v pyžame na ulicu. Tak som to myslela. No v zásade je neškodný. [Ticho.] Jaj, prepáčte, zle to vyznelo, myslela som...

ES: To nič, pani Fieldingová. Viem, ako ste to mysleli.

* * *

„Tak, pán Harper, som detektív seržant Gareth Quinn a toto je môj kolega detektív Chris Gislingham. Dereka Rossa už poznáte a táto dáma vás bude právne zastupovať.“

Žena na opačnom konci stola krátko zdvihne pohľad, ale Harper na to nereaguje. Zdá sa, že si jej prítomnosť vôbec nevšimol.

„No, pán Harper, zatkli vás o štvrt' na jedenásť dnes dopoludnia pre podozrenie z únosu a obmedzovania osobnej slobody. Upozornili vás na možnosti výpovede a oboznámili vás s vašimi právami, vy ste potvrdili, že tomu rozumiete. Teraz prejdeme k oficiálnemu výsluchu. Výsluch bude zaznamenávaný.“

„To znamená, že to nakrúcajú, Bill,“ ozve sa Ross. „Rozumiete?“

Starec prižmúri oči. „Isteže rozumiem. Nie som idiot, doriti. A pre vás som doktor Harper.“

Quinn pozrie na Rossa, ten prikývne. „Doktor Harper do roku 1998 prednášal na Birminghamskej univerzite. Sociológia.“

Gislingham vidí, že Quinn znovu očervenel – od rána už tretí raz, určite je to rekord.

Quinn otvorí fascikel. „Na svojej súčasnej adrese bývate od roku 1976. Je to tak správne? Aj keď ste zároveň pracovali v Birminghame?“

Harper sa naňho zadíva, akoby mu vyčítal zadubenosť. „Birmingham je diera.“

„A sem ste sa presťahovali v sedemdesiatom šiestom?“

„Hovno. Presťahoval som sa sem jedenásteho decembra v sedemdesiatom piatom,“ odsekne Harper. „Akurát na narodeniny mojej ženy.“

„Prvá manželka doktora Harpera zomrela v roku 1999,“ rýchlo doplní Ross. „V roku 2001 sa znovu oženil, žiaľ, druhá pani Harperová zahynula v roku 2010 pri autonehode.“

„Sprostá krava,“ nahlas si ulaví Harper. „Ožratá. Na mol ožratá.“

Ross pozrie na právničku, tvári sa zahanbene. „Koroner zistil, že pani Harperová mala v čase nehody v krvi vysokú hladinu alkoholu.“

„Má doktor Harper deti?“

Harper vystrie ruku a poklopká po stole pred Quinnom. „So mnou sa rozprávajte, chlapče. So mnou. Nie s tým idiotom.“

Quinn sa obráti k nemu. „No a máte?“

Harper vystrúha grimasu. „Annie. Tá tučná krava.“

Quinn zdvihne pero. „Vaša dcéra sa volá Annie?“

„Nie,“ zasiahne Ross. „Bill si to trošku pletie. Annie bola jeho susedka z domu číslo štyridsaťosem. Zrejme veľmi milá pani. Občas k Billovi zaskočila pozrieť, či je v poriadku, ale v roku 2014 sa odsťahovala do Kanady, aby bola bližšie k synovi.“

„Sprostaňa jedna, vraj si chce so mnou skrajsovať. Ale ja som jej povedal, že tie pekelné stroje doma nestrpím.“

Quinn pozrie na Rossa.

„Myslí skypevať. Ale nechce používať počítač, takže to mala márne.“

„A nemá žiadnych príbuzných?“

Ross sa zadíva do prázdna. „O nijakých neviem.“

* * *

„Určite má syna – ale úplne mi vypadlo jeho meno.“

Somerová už pätnásť minút stojí pred otvorenými dverami domu číslo sedem. Pomaly ľutuje, že neprijala pozvanie na čaj, ale keby to spravila, uviazla by tu na celý deň – pani Gibsonová ju ani nepustila k slovu.

„Vravíte, syna?“ prehodí Somerová a listuje v poznámkach. „Nikto iný ho nespomenul.“

„Ha, to ma neprekvapuje. Tunajší ľudia sa neradi do niečoho starajú. Nie ako kedysi. Vtedy sme sa o seba zaujímalí, každý vedel, kto sú jeho susedia. Teraz polovicu z tých mladých vôbec nepoznám.“

„A ste si istá, že má syna?“

„John! Tak sa volá! Vedela som, že mi to zíde na um. No už som ho tu dosť dlho nevidela. Chlapík v strednom veku. Sivovlasý.“

Somerová si to poznačí. „A spomeniete si, kedy ste ho tu zazreli naposledy?“

V chodbe za nimi čosi zarachotí a pani Gibsonová sa obráti, povie *šic* a privrie dvere. „Prepáčte, moja zlatá. Bodaj tú mačku, stále sa tlačí von prednými dverami. V zadných má pritom svoje dvierka, ale viete, aké sú mačky – vždy robia, čo nemajú. A siamské sú ešte horšie ako...“

„Pani Gibsonová, viete, kedy tu bol naposledy syn pána Harpera?“

„Ale iste, keď už o tom hovoríte, povedala by som, že pred pár rokmi.“

„A viete, či pána Harpera navštevuje aj niekto iný?“

Pani Gibsonová sa zamračí. „No, ten oný, sociálny pracovník. Niežeby bol z neho úžitok.“

* * *

Quinn sa zhlboka nadýchne. Harper sa naňho pozrie. „Čo je, chlapče? No tak, von s tým. Nesedzte tam a netvárite sa, že vám treba srať.“

Už aj právnička sa tvári rozpačito.

„Doktor Harper, viete, prečo dnes ráno prišla do vášho domu polícia?“

Harper sa mykne. „Boháča, ozaj netuším. Pravdepodobne sa ten magor od susedov sťažoval na odpadky. Hovädo.“

„Zavolať nás pán Sexton, ale netýkalo sa to odpadkov. Dnes ráno bol vo svojej pivnici a uvoľnila sa časť steny.“

Harper prejde očami od Quinna k Gislinghamovi a zase naspäť. „No a čo, doriti? Hovädo jedno.“

Quinn a Gislingham na seba pozerú. Obaja zažili dosť výsluchov, aby vedeli, že prišla tá správna chvíľa. Len veľmi málo ľudí, ktorí sú vinní – a to sa týka aj najlepších a najvytrénovanejších klamárov –, dokáže ovládať svoje telo tak, aby sa niečím neprezradili. Mihnutie okom, náhle myknutie rukami, niečo sa zakaždým objaví. Ale teraz nie. Harper nemá v tvári napísané nič – ani opatrnosť a tajnostkárstvo, ani drzosť, ktorá má maskovať vinu. Nič.

„A to nemám ani tú skurvenú telku.“

Quinn naňho vyvalí oči. „Prosím?“

Harper sa nahne dopredu. „Ste hluchý? Magor. Nemám ani tú skurvenú telku.“

Ross nervózne pozrie na Quinna. „Doktor Harper sa zrejme pokúša povedať, že nemusí platiť za televíziu. Myslí si, že to preto ste ho sem priviezli.“

Harper sa obráti na Rossa. „Vy mi nehovorte, čo si myslím. Debil jeden. Nevie, kde má hlavu a kde riť.“

„Doktor Harper,“ pokračuje Gislingham. „Vo vašej pivnici bola mladá žena. Preto ste tu. S vašou televíziou to nemá nič spoločné.“

Harper sa nakloní dopredu, prstom zašermuje Gislinghamovi pred tvárou. „Nemám ani tú skurvenú telku.“

Quinn zazrie v Rossových očiach poplach – vymyká sa im to z rúk. „Doktor Harper,“ povie rýchlo, „vo vašej pivnici bolo dievča. Čo tam robilo?“

Harper sa vystrie. Pozerá raz na jedného, raz na druhého policajta. Po prvý raz akosi vyhýbavo. Gislingham otvorí jeho spis a vyberie z neho fotografiu dievčaťa. Obráti ju k Harperovi. „Toto je to dievča. Ako sa volá?“

Harper sa naňho zaškerí. „Annie. Tučná krava.“

Ross len krúti hlavou. „Nie, Bill, to nie je Annie. Viete, že to nie je Annie.“

Harper na fotografiu nepozera.

„Doktor Harper,“ nedá mu pokoj Gislingham, „musíte sa pozrieť na tú fotografiu.“

„Priscilla,“ povie Harper a po brade mu stečie slina. „Tá bola vždy kočka. Krava jedna protivná. Producírovala sa po dome s holými ceckami.“

Ross sa tvári zúfalo. „Ale toto nie je ani Priscilla. Viete, že to nie je ona.“

Harper vystrie pazúrovitú ruku, nespustí oči z Gislinghamovej tváre, zmetie fotku zo stola spolu s Gislinghamovým mobilom, ten zarachotí o stenu a rozpadne sa na kusy.

„Dofrasa, čo to robíte?“ skríkne Gislingham a zdvihne sa zo stoličky.

„Doktor Harper,“ precedí cez zaťaté zuby Quinn, „tá mladá žena sa momentálne nachádza v Nemocnici Johna Radcliffa a lekári ju podrobujú kompletnej prehliadke. Len čo bude schopná hovoriť, zistíme, kto je a ako skončila zamknutá vo vašej pivnici. Teraz máte šancu povedať nám, čo sa stalo. Rozumiete? Rozumiete, aké je to vážne?“

Harper sa nahne dopredu a napľuje mu do tváre. „Strč sa! Počuješ? Pojeb sa!“

Nastane hrozné ticho. Gislingham sa ani neodváža pozrieť na Quinna. Potom začuje, ako si niečo vyberá z vrečka, zdvihne pohľad a vidí, ako si utiera tvár.

„Myslím, že by sme mali prestať,“ navrhne právnička. „Čo vy na to?“

„Výsluch ukončený o jedenásť tridsaťsedem,“ povie s ladovým pokojom Quinn. „Doktora Harpera odvedú do cely predbežného zadržania a...“

„Márnosť šedivá,“ neudrží sa Ross, „hádám len vidíte, v akom je stave?“

„Pán Harper,“ odvetí chladne Quinn, berie si papiere a s prehnanou starostlivosťou ich ukladá, „veľmi pravdepodobne ohrozuje verejnosť a aj sám seba. Tak či onak, jeho dom je miestom činu. Nemôže sa tam vrátiť.“

Quinn vstane a prejde k dverám, ale Ross mu je za päťami, vychádza za ním na chodbu.

„Nájdem mu ubytovanie,“ povie. „Napríklad domov pre seniorov, kde naňho budeme môcť dozeráť...“

Quinn sa tak prudko zvrtné, že sú zrazu len niekoľko centimetrov od seba. „Dozeráť?“ zasyčí. „To robíte už celé mesiace? Dozeráte naňho?“

Ross cúvne, tvár mu obelela. „Pozrite...“

Ale Quinn neprestane. „Ako dlho tam tá chudera poďľa vás bola? Aj s deckom? Dva roky? Tri? A vy ste celý ten čas chodili do jeho domu, dozerali ste naňho, týždeň čo týždeň. Len vy, došľaka, len vy ste za ním chodili, nikto iný. A vy mi vážne hovoríte, že ste o ničom nevedeli?“ Prstom ťobne Rossa do hrude. „Ak to chcete počuť, tak by sme nemali zatknúť iba Harpera. Máme pre vás závažné otázky, pán Ross. Toto je ďaleko za hranicou zanedbania profesionálnych povinností...“

Ross zdvihne ruky, odráža útok. „Viete si vôbec predstaviť, koľko mám klientov? Koľko papierovačiek? Pri tom všetkom a pri večných dopravných zápach mám šťastie, ak sa klientovi stihnem venovať pätnásť

minút. Akurát len čo skontrolujem, či sa najedol a neseďí vo vlastných výkaloch. Ak si myslíte, že mám čas prehľadávať im domy, tak asi nežijeme v rovnakej realite.“

„A vy ste nikdy nič nepočuli? Nikdy ste nič nevideli?“

„Quinn,“ ozve sa Gislingham. Už stojí pri dverách.

„V tej poondiatej pivnici som nikdy nebol,“ zvýši hlas Ross. „Ani som nevedel, že tam nejaká je.“

Quinn je znovu celý červený. „Vážne očakávate, že vám to uverím?“

„Quinn,“ nástožčivejšie zopakuje Gislingham. A keď ho Quinn ignoruje, chytí ho za plece a zvrtné ho k sebe. Po chodbe sa k nim niekto blíži.

Je to Fawley.

* * *

Na Frampton Road sa Alan Challow vyberie ku vchodu a chvíľu postojí, kým uniformovaný policajt zdvihne pásku, ktorou prehradili dvere. Je zatiaľ najhorúcejší deň tohto roka a v ochrannom odeve sa potí. Dav na konci príjazdovej cesty sa stihol viac ako zdvojnásobiť a zmeniť povahu. Väčšina ľudí z majálesu je preč a aj stavbári to už zabalili. Ešte sa tam motajú zo dvaja susedia, ale väčšina zvedavcov už loví len morbidne vzrušenie alebo materiál na dobrý článok. Alebo oboje – aspoň polovicu skupiny tvoria novinári.

Vzadu v kuchyni dvaja členovia Challowovho forenzného tímu poprašujú povrchy a hľadajú odtlačky. Jedna z nich kývne hlavou a stiahne si masku, chce mu niečo povedať. Nad hornou perou sa jej ligocú kvapky potu. „Toto sú chvíle, keď je človek vďačný za ochranný oblek. Bohvie, kedy sa tu naposledy poriadne upratovalo.“

„Ktorým smerom je pivnica?“

Ukáže mu prstom. „Za tebou. Dali sme tam lepšie osvetlenie. A tým horšie to vyzerá.“ Chmúrne pokrčí plecami. „Ale to už vlastne vieš.“

Challow prevráti oči, toto povolanie vykonáva už dvadsaťpäť rokov. Uhne sa, aby nenarazil do lampy, čo teraz visí nad schodiskom, a zamieri dole, na holé tehlové steny hádže veľké traslavé tienie. V pivnici nájde dvoch ďalších ľudí zo svojho tímu, ako pozerajú na nahromadené rárohy.

„Okej,“ povie Challow, „viem, že je to nevďačná robota, ale všetko toto musíme dotrepať k nám. Kde bolo to dievča?“

„Tadiaľto.“

Challow sa presunie do vnútornej komory. Žiarivka nemilosrdne osvetľuje špinavú dlážku, špinavú posteľnú bielizeň, záchod s macerátorom v mláke hnusnej smradľavej tekutiny. Sú tam ďalšie škatule s rárohami. Kartónová paleta, kedysi v nej boli fľaše s vodou, teraz zostala len jedna, a hoci igelitové vrečko prekypuje fľašami a prázdnyimi plechovkami, niet tu ani stopy po jedle. A v opačnom kúte detská postieľka, stúlená ako myšie hniezdo.

„Tak,“ ozve sa napokon do ticha Challow, „aj toto treba odnieŤ.“

Jedna žena z tímu prejde k praskline v priečke. Niektoré tehly sú polámané, malta je vyškrabaná.

„Alan,“ obráti sa k Challowovi, „pozri.“

Challow sa postaví k nej a zohne sa. Na vlhkej omietke sú červené pásy.

„Kristepane,“ povie po chvíli. „Pokúšala sa holými rukami predriapať von.“

Dereka Rossa som nevidel od prípadu Daisy Masonovej. Sedával vedľa jej brata, keď sme ho vypočúvali, takže som Rossa často vídal. Odvtedy neuplynul ani rok, ale pri pohľade naňho to vyzerá, že ich bolo päť. Vlasý mu ešte zredli, nabral ďalšie kilá a pod pravým okom sa mu objavil tik. Ale s tým by mohol mať niečo spoločné aj Quinn.

„Seržant Quinn,“ poviem a obrátim sa k nemu. „Čo keby ste nám všetkým priniesli kávu? A nemyslím tú z automatu.“

Quinn na mňa pozrie, otvorí ústa a zase ich zavrie.

„Pane, ja...“ začne, ale Gislingham sa mu dotkne lakťa.

„Poď, pomôžem ti.“

Toto ich presne vystihuje: Gis vždy presne vie, kedy treba prestať, a Quinn nikdy neprestane sám od seba.

Zavediem Rossa do vedľajšej kancelárie. Obrazovka svieti, má vypnutý zvuk, ale stále na nej vidieť výsluchovú miestnosť. Právnička stojí, pripravuje sa na odchod, a Harper sa hrbí na stoličke, schúlený bokom s kolienami pod hrudou. Vyzerá veľmi malý, veľmi starý a veľmi vystrašený.

Položím pred Rossa pohár vody. Potom si sadnem oproti nemu a odsuniem sa dozadu. Má pod pazuchami tmavé škvrny a atmosféra by sa prinajlepšom dala opísať ako „hustá“. Verte mi, že takto blízko pri ňom by ste nechceli byť.

„Ako sa máte?“

Pozrie na mňa. „Tak všelijako,“ odvetí unavene.

Opriem sa na stoličke. „Porozprávajte mi o Harperovi.“

Zmeravie, ale len trochu. „To som akože podozrivý?“

„Ste dôležitý svedok. To si určite uvedomujete.“

Vzdychne. „Vlastne hej. Čo by ste chceli vedieť?“

„Mojim ľuďom ste povedali, že tam chodíte len raz do týždňa. Ako dlho to už trvá?“

„Dva roky. Možno trochu dlhšie. Musel by som sa pozrieť do spisu.“

„A nikdy tam nie ste dlho?“

Odpije si vody, trochu mu kvapne na nohavice, ale zdá sa, že si to nevšíma. „Nemôžem... nemám čas. Vážne, s radosťou by som tam hodinu sedel a kvákal o počasí, ale keď nám teraz zosekali rozpočet...“

„Neobviňoval som vás.“

„Ale ten váš seržant áno.“

„To ma mrzí. No nesmiete zabúdať, že videl, v akom stave bolo to dievča. Nehovoriac už o dieťati. A ak mu nešlo do hlavy, že ste tam celý čas chodili a nevedeli ste, že tam tá chudera je, nemôžem povedať, že by som mu to zazlieval. Úprimne, ani mne sa to veľmi nezdá.“

Napriek tomu, čo som pred chvíľou povedal, nemám ďaleko od toho, aby som ho vypočul ako podozrivého. A kým si nebudem absolútne istý, že ním nie je, Harpera musí dostať na starosť niekto iný. V tomto prípade bude tak či onak dosť ťažké niekoho usvedčiť, takže naozaj nepotrebujem vážne chyby pri vyšetrovaní.

Ross si rukou prehrabne vlasy. Teda to, čo mu z nich zostalo. „Pozrite sa, tie domy majú hrubé steny. Neprekvapuje ma, že som nič nepočul.“

„Nikdy ste tam dole neboli?“

Pozrie mi priamo do očí. „Ako som už povedal, vôbec som nevedel, že má pivnicu. Myslel som si, že tie dvere vedú len do nejakého šatníka.“

„A čo horné poschodia?“

Pokrúti hlavou. „Odkedy Billa poznám, v podstate býva len na prízemí.“

„Ale dokáže vyjsť a zísť po schodoch?“

„Ak musí – ale málokedy sa mu chce. Annie mu pred odchodom pripravila v prednej izbe posteľ a v prístavku je kúpeľňa. Len so základným vybavením, ale stačí. Ani si nechcem predstavovať, v akom stave sú teraz poschodia. Určite tam už celé roky nikto nebol. Zrejme odkedy zomrela Priscilla.“

„Ani upratovačka – mesto mu nikoho neposiela?“

„Skúšali sme to, ale Bill upratovačke vynadal. Odmietla sa tam vrátiť. Trochu poutieram prach a do záchoda nalejem čistiaci prostriedok. Ale za ten čas, čo mám k dispozícii, sa veľa stihnúť nedá.“

„A čo jedlo – nakupovanie? Aj to robíte vy?“

„Keď mu zobrali vodičský, presvedčil som miestnu charitu pre seniorov, aby mu vybavili pravidelnú donášku zo supermarketu. To bolo asi pred osemnástimi mesiacmi. V banke má na účte trvalý príkaz. Má kopu peňazí. No, možno nie kopu, ale dosť.“

„Prečo sa neodšťahuje? Jeho dom musí mať veľkú hodnotu. Aj v takomto stave.“

Ross vystrúha grimasu. „Ten trtko od susedov zaplatil vyše tri milióny. Ale Bill odmieta ísť do penziónu. Aj keď sa mu zhruba za posledný mesiac zhoršila artritída, lekár mu chce predpísať lieky na alzheimera a niekto bude musieť kontrolovať, či ich pravidelne berie. Ja to robiť nemôžem. Ak v tom dome zostane sám, je len otázka času, kedy sa mu niečo stane. Už som spomínal, že raz sa popálil.“

„Vie, že chcete, aby sa presťahoval?“

Derek sa zhlboka nadýchne. „Áno, vie o tom. Asi pred šiestimi týždňami som si s ním sadol a pokúsil som sa

mu to všetko vysvetliť. Žiaľ, nezobral to dobre. Začal sa správať agresívne – kričal na mňa, hádzal do mňa veci. A tak som to nechal tak. Chcel som sa s ním zase porozprávať tento týždeň. Práve sa uvoľnilo jedno miesto v Newstead House vo Witney. Je to jeden z lepších penziónov. Ale bohvie, ako to teraz bude.“

Nastane ticho. Ross dopije vodu. Ešte mu nalejem.

„Zišlo vám na um,“ poviem opatrne, „že jedným z dôvodov, prečo sa nechcel odsťahovať, môže byť to dievča?“

Ross zbledne a položí pohár.

„Nemohol odísť z domu, kým tam bola, lebo by ju našli. A z rovnakého dôvodu ju nemohol pustiť.“

„Tak čo chcel spraviť?“

Pokrčím plecami. „Neviem. Dúfal som, že vy by ste možno...“

Odrazu na chodbe nastane hluk a Gislingham prudko otvorí dvere.

„Pane,“ povie, „asi...“

Ale už sa pretisnem vedľa neho.

Vo vedľajšej miestnosti sa dvaja strážnici pokúšajú zaistiť Harpera. Je takmer neuveriteľné, že je to ten istý človek – pokúša sa ich udrieť do tváre, kope, vykrikuje na policajtku.

„Piča!“

Žena je viditeľne otrasená. A to ju poznám – nie je to žiadna skleníková kvetinka. Na líci má škrabanec a vpredu premočenú uniformu.

„Len som mu podala šálku čaju,“ zakokce. „Povedal, že je horúci... že som ho chcela obariť... ale to nie... to naozaj nie...“

„Viem. Počujte, choďte si trochu oddýchnuť. A nech sa vám niekto pozrie na tú ranu.“

Dlaňou sa dotkne tváre. „Ani som si neuvedomila...”

„Asi je to len škrabanec. Ale aj tak, nech sa vám na to pozrú.“

Prikývne, a keď ju vyprevádzam z miestnosti, Harper sa na ňu znovu vrhne. „Piča! Tú by si mal zatknúť, ty debil – chcela ma obariť. Hnusná krava!”

Keď sa vrátim do vedľajšej miestnosti, Ross hľadá na obrazovku a ja zastanem a pozorujem ho.

„Takže ktorý je pravý Bill Harper?“ spýtam sa napokon. „Ten, ktorý sa krčí ako vystrašené dieťa, alebo ten, ktorý práve napadol moju policajtku?”

Ross pokrúti hlavou. „To tá choroba. Tá to spôsobuje.“

„Možno. Alebo ho možno choroba pripravila o sebaovládanie. Možno bol vždy výbušný, ale nedával to naja-vo. Vedel to udržať na uzde. Dokonca to skrýval.“

Ross sa ku mne obráti, ale odrazu sa mi nedíva do očí. Niečo sa tam deje – niečo mi tají.

Ešte chvíľu nič nehovorím. Potom o krok podídem. „O čo ide, Derek?”

Pozrie na mňa, potom odvráti pohľad. Červená sa.

„Čo ešte William Harper skrýva?”

* * *

Verity Everettová čaká v Nemocnici Johna Radcliffa vyše dvoch hodín. Väčšina ľudí neznáša nemocnice, ale ona pôvodne študovala za zdravotnú sestru a takéto prostredie ju nikdy nevyvádza z miery. Dokonca ju táto atmosféra upokojuje – ľudia tu aj v krízovej situácii vedia, čo majú robiť, kde majú byť. Biele plášte, biely šum, všetko je to zvláštne chlácholivé. A keďže chodba je mierne